

i kontakt med andra människor. Man har då dessutom haft faddrar i de olika föreningarna som tagit hand om de nykomna och sett till att de fortast möjligt passas in i de olika organisationerna.

Överhuvudtaget måste det vara ett angeläget demokratiskt krav att skapa fritidsgrupper både för ungdom och vuxna, i vilka de verkligen på ett sunt sätt kunna utnyttja den kulturens vinning, som fritiden utgör. Ty alltjämt gäller det gamla påståendet, att fåfång gå lärar mycket ont. Kanske man skulle kunna tillspetsa hela problemet genom att säga, att på grund av fritidens alltmera ökade betydelse i människans liv borde skolans uppgift lika mycket vara att lära henne att tillvarata den, som att förbereda henne för hennes arbete.

Torpy T:son Segerström

Finlandssvenskarnas ställning.

Jag har tagit mig friheten att ställa inte mindre än tre frågor till **VECKANS FORUM**. Jag hoppas emellertid att alla dessa frågor kommer att besvaras, då man annars ej kan få hela spörsmålet om den finländska befolkningens framtid utredd.

1) Minskar den svensktalande befolkningen i Finland i antal, och beror det i så fall av, att den sakta uppgår i den finsktalande befolkningen?

2) Kommer svensk-finnarnas inflytande inom ämbetsverken och halvstatliga institutionerna att minskas ytterligare?

3) Är det troligt, att den finnfinska aktiviteten mot finländarna kommer att fortsätta?

Finlandsvän.

Den svensktalande befolkningen i Finland minskas inte i antal; däremot minskas dess relativa andel i Finlands befolkning genom att den finsktalande majoriteten ökas hastigare. Sedan 1880 har svenskarnas procentuella andel minskats från cirka 14 till cirka 10 proc. av Finlands befolkning, medan landets folkmängd samtidigt har stigit från något över 2 miljoner till bortåt 4 miljoner. Någon tendens till självmant uppgående i den finskspråkiga folkmajoriteten kan inte sägas förekomma, även om det naturligtvis är lätt att peka på fall, då svenskspråkiga familjer förfinskats.

Vad beträffar frågan, om svensk-finländarnas inflytande inom ämbetsverk och halvstatliga institutioner kommer att minskas, är detta avhängigt av språkpolitikens framtida utformning i Finland, vilket givetvis också gäller frågan om den fennomanska aktivitetens framtid. Om dessa ting är det ytterst svårt att spå, då den politiska utvecklingen i Finland för närvarande förete många ovissa drag, och då åtskilliga möjligheter kunna tänkas. Den språkliga borgfred, som har rått under kriget, kan tänkas inleda en mera varaktig avspänning, helst som den aggressiva finska nationalismen ej har högkonjunktur för närvarande. Å andra sidan måste snabbkolonisationen av evakuerade karelar på den svenskspråkiga landsbygden undergräva det svenska språkets ställning. Slutligen bör man inte förbise möjligheten, att fennomanska strömningar kunna framträda även

på den politiska vänsterflygeln och därmed få bättre vind i seglen under rådande politiska konjunkturer.

Enik Rönne

Rika ryssar?

I årets första nummer av Vecko-Journalen har professor Westin Silverstolpe diskuterat frågan, om det finns någon klass av rika i Sovjetunionen. Jag tillåter mig att på några punkter av mera principiell natur komplettera hans framställning.

Orden rik och klass äro ju båda synnerligen oklara. Begreppet klass, som har en nyckelposition inom sociologien, kan jag här inte närmare gå in på. Vad ordet rik beträffar vill jag framhålla, att det i vanligt språkbruk torde användas på skiftande sätt. Främst mena vi väl med detsamma, att vederbörande har en så stor förmögenhet, att avkastningen ger honom en inkomst vida över genomsnittet (låt oss säga 30.000 kr.). Men vi begagna i stigande utsträckning ordet också om personer, som ha alldeles exceptionellt stora stadigvarande inkomster (exempelvis 100.000 kr. eller därutöver), även då denna inkomst i sin helhet utgör lön och icke avkastning av kapital.

Den marxistiska teori, på vilken kommunismen bygger, har emellertid en speciell terminologi. Det moderna icke socialistiska samhällets båda huvudklasser äro enligt densamma kapitalisterna, som äga produktionsmedlen, och proletärerna, som arbeta i kapitalisternas tjänst och genom sitt arbete förse dem med arbetsfri inkomst. Kapitalister i egentlig mening äro alltså endast personer, som äga produktionsmedel och de kunna principiellt endast existera i ett samhälle med privat äganderätt till produktionsmedlen. I Sovjetunionen har denna privata äganderätt till produktionsmedlen avskaffats.

Följaktligen kan man i den kommunistiska ideologien hävda, att den för andra stater typiska klassdelningen i kapitalister och proletärer bortfallit.

Därmed är emellertid frågan, om enligt vanligt språkbruk rika personer finnas i Sovjetunionen, icke på något sätt löst. Såsom av professor Westin Silverstolpes artikel framgår finnas betydande inkomstskillnader. Enligt uppgifter från tiden före kriget hade ledaren för ett stort industriföretag ungefär så mycket högre inkomst än de i företaget anställda arbetarna som fallet var i det privatkapitalistiska Amerika. Besparingar kunna insättas i de statliga bankerna och räntan uppges omkrng 1937 ha uppgått till icke mindre än åtta procent. Schematiskt uttryckt hade dessa »rika» personer ungefär samma ekonomiska ställning som hos oss en företagsledare med väldiga inkomster, som placerar sina besparingar i postsparbanken eller i statsobligationer, icke i aktier. Enligt vårt språkbruk är vederbörande rik, enligt det kommunistiska är han en arbetare som andra. Jämlikhet säges existera så till vida som produktionsmedlen ägas av alla. Tilläggas bör att den här berörda gruppen sannolikt är relativt liten; på denna punkt saknas emellertid så vitt jag vet varje undersökning.

På det nu antydda förhållandet bygga till stor del en rad socialistiska teoretiker, t. ex. Trotski, sin kritik av Sovjetunionens samhällsskick. De påstå, att i realiteten en ny härskande klass växt upp inom Sovjetunionen och att denna klass i förhållande till den stora massan ekonomiskt åtnjuter samma privilegier som kapitalisterna (i mera egentlig mening) i andra stater. Den nya klassen säges bestå av höga ämbetsmän inom staten och partiet, höga militärer, företagsledare o. s. v. Från detta håll vänder man sig alltså ur socialismens och jämlikhetens synpunkt mot den i Sovjetunionen bestående ordningen. I vad mån ståndpunkten är hållbar kan jag ej bedöma.

Henrik Ripsten

I Österbotten träffar man ständigt på både folk och få som ser fullkomligt äktsvenska ut.

